
MINNEORD

LEGELIVET

Erik Teig døde 11. juni 2015, 80 år gammel, etter en tids sykdom. Han tok medisinsk embetseksamen i 1959 i Oslo. Etter endt turnustjeneste videreutdannet han seg i Denver, Colorado. Der traff han Ann Weingart fra New York. De giftet seg 1963 og fikk fire barn.

Etter hjemkomsten til Norge spesialiserte han seg i øre-nese-hals-sykdommer. I 1973 disputerte han for doktorgraden ved Universitetet i Oslo med en avhandling om de små musklene i mellomøret. Fra 1974 arbeidet han ved Rikshospitalet som overlege og professor.

Studieopphold ved Harvard i Boston ga internasjonale kontakter og anledning til å følge med på behandlingen av totalt døve med cochleaimplantat. Dette erstatter manglende sanseceller i hørselsorganet og omformer lyden utenfra til elektriske signaler, som via flere elektroder i det indre øret stimulerer hørselsnerven direkte. I 1986 hadde øre-nese-hals-avdelingen kompetanse innen ørekirurgi, audiofysikk og audiopedagogikk, og implantatteamet startet, som det første i Skandinavia, behandlingen av døve med avanserte cochleaimplantater. Implantasjon på barn født døve var lenge svært kontroversielt, men er nå en suksess.

I utviklingen av Rikshospitalets implantasjonsprogram spilte Erik en sentral rolle. Erik var en dyktig kirurg med stor teknisk innsikt og praktisk sans. Som professor var han godt likt av studentene. Yngre leger og sykepleiere som viste interesse og engasjement, fikk grundig opplæring. Han var påpasselig med at instrumenter ble behandlet med forsiktighet. Teknisk feil på utstyr kunne han gjerne selv rette på, slik han hadde lært av sin far som var verkstedeier.

Erik var formann i øre-nese-hals-foreningen fra 1983 til 1985 og ble æresmedlem i 2003. Han var en god debattant med skarpt intellekt og utmerkede talegaver. Ett år var han festtaler på årsmøtet. Samme dag hadde han fått en loftstige i hodet og måtte sy flere sting. Formannen møtte opp med kjempestor, hvit turban og leverte festtalen på rim til stormende jubel.

Seiling var kanskje hans kjæreste fritidsaktivitet. Fra feriestedet på Hvitsten bar det utover fjorden. Færderseilasen var en stadig utfordring. Vinterstid fristet Nordmarka.

Venner og kolleger savner Erik. Våre varmeste tanker går til familien.
